

***“Ο ασκητής των έσχατων καιρών”
ερημίτης, μίνι διήγημα***

Η Εύα απλώνει την παλάμη της και ακουμπά εκείνη του Αδάμ. Πολλά έτη αργότερα κάποιο sms γραμμένο από ένα τέτοιο χέρι οδεύει προς κάποιον αποστολέα, άυλο και μονάχο, στοχεύει κάποιον ψυχισμό και έλλειψε πια η αφή.

Κι ο κόσμος τώρα ενέργειες, διασχίζουνε πορείες, αόρατες μα πύρινες σαν τις στρατιωτικές βολές τις τροchioδεικτικές. Στίγματα παρουσίας, on line εκφράσεις της ψυχής και στο κατόπι αλγόριθμος να τις ακολουθεί, προσωπικές στιγμές που έγιναν δημόσιες. Όλες ταξινομήθηκαν κι έχουνε πρωτοκολληθεί.

«Το χάραγμα πια στο μέτωπο με τόση τεχνολογία, θα είναι μια κατάσταση όπου ήδη απ' μέρες μας αυτή φαντάζει εφικτή... κατανοώ όμως πως για αιώνες αυτή η προφητεία δυσκολευότανε να αποκωδικοποιηθεί. Ποιός όμως, το "θηρίο";»

Κι ο ασκητής τέτοια σκεφτόταν τώρα, βαδίζοντας προς τα έσχατα κι η έρημος ολοένα να τελειώνει.

«Ό,τι αποκαλούμε "αντίχριστος", αυτό που τείνει να φανεί, υπονοεί ίσως έναν όρο ευρύτερο απ' ότι υποδηλώνει μία απλή ανθρώπινη οντότητα όπου έστω ολότελα στο σκότος έχει παραδοθεί...» του είπε ο λογισμός.

Και έξαφνα φιγούρα εμφανίζεται σαν να έχει καλεστεί. Κάλπικο φωτοστέφανο μες στο πηχτό σκοτάδι και ολόγυρα καπνοί. Ο ασκητής, κι αν στιγμιαία σάστισε βρίσκει εν τέλει το θάρρος απέναντί του να σταθεί.

-«Μέχρι εδώ, γέρο, δεν πάει παρακάτω».

Του πρόταξε το χέρι σαν να λέγε κι εκείνο ένα μεγάλο "στοπ".

Ο αλλόκοτος περαστικός που πήρε με μιας τον λόγο, συνέχισε:

-«Στο μέλλον, λοιπόν, το καθ' ομοίωσιν με τον Θεό σας, γέρο, ο μέσος άνθρωπος, θα παύσει πια μες στην καρδιά να το μονοπωλεί. Υπάρχει πια και η ψηφιακή πραγματικότητα, η νοημοσύνη -αλλά προπάντων η συνείδηση, θα έλεγα- που είναι τεχνητή και κάποτε, βλέπεις, θα ομοιάζει εκείνος προς τα εκεί...»

Ο γέροντας κατάλαβε:

-«Είσαι άνθρωπος; Είσαι διάολος; Ή είσαι ανθρωπόμορφη μηχανή;»

Και η φιγούρα γέλασε:

-«Ανόητε άνθρωπε... ως τότε θαρρείς μία νοημοσύνη κρατιέται τεχνητή; ως τότε ο δράκοντας ο αρχαίος δεν θα έσπευδε να της χαρίσει και ψυχή;

Είμαι ο κάτοχος της ενέργειας λοιπόν, γνώριζε. Ο μελλοντικός δημιουργός μίας ασύλληπτης λεγεώνας που έρχεται πανίσχυρη σε ρώμη και σε νου. Που ο άνθρωπος θα θρέψει σαν το πλέον αγαπημένο του μωρό.

Δεν είναι η αστυνόμευση, δεν είναι μόνο τα όπλα, ο έλεγχος του νου... μα ως και η πιο ονειροπαρμένη ποίηση μελλοντικά θα γράφεται μηχανικά κι αυτόματα στα βάθρα μιας αβύσσου που δεν τη βλέπει ο νους...»

Πολλά έτη αργότερα σε μία καίρια στιγμή οι ενέργειες μαυρίσανε, οι μηχανές 'φτάσαν σε άπειρες δυνατότητες, σε ύψιστο IQ, κατάπιαν τους ανθρώπους και στρατιωτικά, ανεξαρτητοποιήθηκαν αλλάξανε πλευρά, βγήκαν έξω στους δρόμους σου, κυρίευσαν τον κόσμο όσο ποτέ κανείς κι οι άνθρωποι γινήκανε εγγεγραμμένοι, δούλοι εκεί, ολοκληρωτικά. Δεν ήταν μονάχα η ανάγκη ή ακόμη και η αφέλεια οι λόγοι όπου οι άνθρωποι αλλάξανε πλευρά. Όπως το αρχαίο μάννα όπου αυτό αφομοιώνόταν σε ό,τι είχε ανάγκη ο κάθε ξεχωριστός οργανισμός, έτσι και τώρα το άτομο λάμβανε την τροφή για κάθε είδους πάθος, ακόμη και για ενδόμυχη λαχτάρα κάπου να σκλαβωθεί.

Και ο ασκητής κατάλαβε κι είχε τον λογισμό ότι το μάννα πέφτει τώρα ως προετοιμασία από τον ουρανό σαν το ναρκωτικό.

Ότι ίσως πνευματικώς, η καίρια στιγμή για την Δευτέρα Παρουσία, νομοτελειακά να έρθει όταν ο αντίχριστος θα αποκτήσει τίτλο όπου ποτέ ως τα σήμερα -μακράν- δεν είχε αυτό ξανασυμβεί:

Να γίνει ο κάτοχος της γης, ο ρυθμιστής και ο δημιουργός.

Και η Εύα απλώνει την παλάμη της και ακουμπά εκείνη του Αδάμ, μα μέσα από οθόνες, στο σκοτεινό διαδίκτυο, ανάμεσα σε spam.

Κι ο γέροντας προς τον Θεό απευθύνεται πεσμένος καταγής:

«Κύριε, μετά από τόση Ανάσταση, όταν απ' τον καρπό αμφότερους τους τράβηξες ψηλά, πως τώρα ξανασέρνονται σε νέα κοπριά;»

καὶ προσεκύνησαν τῷ δράκοντι τῷ δεδοκίτην ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ λέγοντες• τίς ὅμοιος τῷ θηρίῳ; τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

(αποκ 13,4)